

**NVB reactie op het voorstel van wet tot regeling van zoekmiddelen
bij urgente persoonsvermissingen
(wet zoekmiddelen urgente persoonsvermissingen)**

De Nederlandse Vereniging van Banken (“NVB”) heeft met belangstelling kennis genomen van het consultatiedocument van het wetsvoorstel tot regeling van zoekmiddelen bij urgente persoonsvermissingen (wet zoekmiddelen urgente persoonsvermissingen).

De NVB herkent de problematiek dat er in sommige gevallen (tijdelijk) geen grondslag is voor het Openbaar Ministerie om in het kader van persoonsvermissingen gegevens te vorderen, onder meer bij banken.

De bank zal dan op grond van de Wet bescherming persoonsgegevens (art. 8f) een belangenafweging moeten maken tussen het maatschappelijk belang en het privacybelang van de klant.

Hoewel banken over het algemeen vaak wel tot verstrekking overgaan, houdt een dergelijke belangenafweging een civielrechtelijk en bestuursrechtelijk risico in voor de bank.

Daarom is de NVB positief over het voorstel om voor deze verstrekkingen een wettelijke verplichting te creëren. De regeling in artikel 7 is afgeleid van het bestaande artikel 126nd Wetboek van Strafvordering en is naar ons inziens een goede basis om dergelijke informatie bij banken te vorderen. Doordat de officier van justitie de vordering doet, is de proportionaliteits- en subsidiariteitsafweging volgens ons goed geborgd. Wel zouden we in de Memorie van Toelichting graag de toevoeging zien dat de officier van justitie volledig verantwoordelijk is voor het toepassen van de bevoegdheid en de daarbij te maken afwegingen. Verder dat de partij bij wie wordt gevorderd niet zelf deze afweging hoeft te toetsen. Op deze manier sluit het beter aan bij de vorderingen op grond van het Wetboek van Strafvordering (Sv). Ten aanzien van artikel 9 (opvragen van camerabeelden) vraagt de NVB zich af waarom hier een apart wetsartikel voor nodig is. Camerabeelden zijn feitelijk gegevens, net als alle andere (transactie)gegevens over een klant en zouden ook onder artikel 7 kunnen worden gebracht.

Mocht de noodzaak wel bestaan om voor het vorderen van camerabeelden een apart wetsartikel te handhaven, dan zou de bevoegdheid om die beelden op te vragen ook bij de officier van justitie moeten komen te liggen en niet bij een ambtenaar van politie, zoals nu wordt voorgesteld. Dit is analoog aan het opvragen van camerabeelden in het kader van een strafrechtelijk onderzoek (artikel 126nd Sv). Ook hier is het de officier van justitie en niet de ambtenaar van politie die die bevoegdheid heeft.

Ter onderbouwing van het argument om de politie de bevoegdheid te geven, wordt in de Memorie van Toelichting aangehaald dat dit de snelheid ten goede komt en dat het een verhoudingsgewijs lichte inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van personen betreft. De NVB wijst er op dat voor spoedeisende gevallen (“bij dringende noodzaak”) artikel 126nd, vierde lid, Sv voorziet in de mogelijkheid dat de vordering door de officier van justitie mondeling wordt gegeven; in een zodanig geval wordt de vordering achteraf op schrift gesteld en binnen drie dagen na de mondelinge vordering verstrekt aan degene tot wie de vordering is gericht.

De NVB stelt daarom voor om de bevoegdheid tot het vorderen van camerabeelden te beleggen bij de officier van justitie, analoog aan het bepaalde in artikel 126nd Sv.

Uiteraard zijn wij graag bereid om bovenstaande reactie nog nader toe te lichten. Contactpersoon hiervoor is: Yvonne Willemsen (willemsen@nvb.nl) of tel: 020-5502832.

Amsterdam, 9 september 2017
Yvonne Willemsen